

לבי בי נרעש ונפעם ומלא על גדותיו. מה רב פה היופי, התפארת! בכל אשר תעיף עין. בכל אשר תצעד הרגל. גלוי וגנוז חן בראשית. חשוף בבהירות לשמש ומעולף צללים בחסיון סלע ועץ. מה רבה החיות בכל אלו. בעקשות. בצמאון חיים ישלחו, ישרבו גזעם המעוקם הנפתל – הלבנה, האלון, הגאה, הדפנה, החרוב והבלוט והאלה – מבין חגגי סלעים קודרים. מבין נקיקים, סדקים. מבין גושים עצומים ומשוני הדמות. פורצים בלהט ירוק: למעלה! לאור המתוק. לשמש. יכו שורש בלב האבן הקשה. ישאבו ממנו חיים. ינעצו שורש במחשכים. ישתרגו, יאחזו בזו האדמה לינוק ממנה לשד ולח ועצמה. לא יוכל להם גרון גודע ושני עז מכלים כל לבלוב צעיר ורך. ורמשים וחרקים שנוברים בשאָרם. מוצצים לשדם. ולא רוח סערה, שרוצצת בדיהם ושוברת אמינם. ולא המון מים הסוחפים וגורפים בדרכם כל מעצור. פורצים בזעף איתנים ומכופפים עדי ארץ את העומד למכשול במרוצתם. שוטפים הקרקע מתחתם. מטיחים אבנים בגזעם. כי חלוף תחלוף הסערה. ופרץ המים יעבור ומחבלים יסטו, ילכו. אז יזדקפו שוב. יישירו קומה. יתנערו. שרף יגליד פצע בשבר. ועלים שנצטנפו מאימה יפתחו, ינשמו לרוחה את האויר הטוב ואת שמש הברכה. וכה: – חבולים ורסוקים ימשיכו, יתמידו ברוב אונים. להיאבק. כי זה דרכם: לבלב, פרוח, עשות פרי – צמוח!

כי החיים מלחמת ירק לא להגרף מאימת צרה שתתרגש.

שוב פקדתי את המדרון הגולש לגיא. שור! הן עוד קיץ זה השתוללה כאן בערה. אכלה בכל פה את הכל, את הכל. האש נצנפה מסביב לעצים. והם בלהבת אשר מחלפות עשן כחול ושחור לה, זנקו למעלה. כאילו מצאו כנפים ונתקו מעל הארץ. האש השתוללה במחול שטנים. מעל השיחים וספיחי קוצים. רגע גחנה לארץ, גהרה כמתרפקת עליה בתאוה עזה. בחבוק רב אונים, והנה נעתקה ופרצה שוב לשמים, אשר תכלתם הזכה נדלחה בעשן. בקולות נפץ ושריקה וילל עלה היער בסערה השמימה.

מה דלוננו אז במלחמתנו עם האש. מה קטונו אז. אך גדרנו בעדה והברחונה, הנוהמת, חזרה לתחומה. והיא בטרוף רעשה הסתערה עלינו. חרכה ריסים ועפעפיים. שלחה בנו בשריקה גיצים שטבעו כויות בפנינו וידינו. הליטה אותנו בענן עשן שאכל את עינינו עד דמע. התנפלה לנו מעברים. גחה מפינות סתר והקיפה אותנו מסביב באש אוכלה. המקפצת משמחה ותרועת נצחון. אך יוכלנו לה, לאש. היא הלכה הלך ודעוך. הלך וחלוש. רק לעתים יש שהתלקח פתאם מחדש עץ יחיד בלהבה מאירה, לבנה. עדי כרע נפל פשוק בדים. יגעים, כבדי ידים. דווים, מלאי שרטות וכוויות חזרנו הביתה. מדי פעם הסב מי ראשו לראות בעיני צער את היער אפוף העשן. רק ארנבת חלפה לרגלינו שרופה חציה. ברחה על נפשה ובענייה מגור.

ולמחרת עוד לחש, פעפע הרמץ על כל מדרך רגל. עצים עמדו פורשי בדים שחורים כקוראים לעזרה. עצבת הלכה כאב חונק גרון. היו סלעים מוטלים שרועים. קליפתם התנפצה, התפקקה ונחשף בשרם. לבן וצח וענוג. כאן עמד שלשום אלון גאה ישר גזע ופרוע צמרת והנה נאכל עד תומו. לחכה האש גם את השורש באדמה. נפער פה שחור לאדמה. במתנה כאב וצער אשר אין נחומים לו. עשן כחלחל הסתלסל דקות ואבד במרומים. אפר קליל נשא באויר ונערם על הארץ כשגל.

היער היער! מה ניחומים אמצא לך ולי? נאלמנו שנינו דם. צפינו אחד בשני באוש אין אונים, לבינו היה שרוף ולא שעה לנחומים ורוגע אשר רעפו עלינו ממרומי התכלת, מכחול

מרחבי הים שהרס, נדחק אלינו לנחם, ללטף בצנן גלים רכים,
ומהממגורת הרעננה, הירוקה של השרידים שנותרו.
הלב לא אבה להתפַּיֵס. המות היה פה והשם וכלה והחריב.
אימה ושאייה.

שיח בודד. חבוי בין קהל סלעים שנערמו סביבו. ששתו עליו
לסתרה, עמד שחוק. מתעלף ביגונו. חרוך חציו. כאבל על מתיו
היקרים.

עזבתיך היער בנפש מרה, בבכי מחלחל פנימה. כשאלה בלי
כתובת נושרת מעל שפתי. עזבתיך לבלי שוב. כי איך יכולתי
שוב אליך וְנָדִי ריקות, בלי שאביא לך חיים, בלי שאחזיר לך
את נשמתך שנאכלה באש.

עתה, מבלי משים. לתומי הוליכוני רגלי אליך. ועיני רואות,
והלב אינו מאמין, הכיצד? מי נפח רוח באפך? מי העלך שוב
מתחתיות רענן וצעיר ועליו ונוהר? שורשים לך זקנים שרבות
עבר עליהם בימי חלדָם. ולא נואשו. בס הנפש. בס הבטחון
והמה שלחו זרועות צוהלות אשר אפפו שלדי עצים מאז.
השתרגו בינותם. ועלו, ועלו. במשנה עוז. בשמחת חיים. נולד
מחדש היער. סעור עלומים ולבלוב. נחמתני היער. נחמתני
אתה. אני בוש בפניך. כי אבדה אז תקוה מלבי. כי עיפה נפשי
ליאוש. כי הכריעתני האכזבה. הנה עֲבָרְנִי ששון חיים ולאחד
אהיה עמך. ונתת גם לי נעוֹרִים חדשים.